

In de zomer van 2016 ben ik op vakantie in Ecolonie in de Vogezes. Een paar maand eerder heb ik mijn heup gebroken bij een nare val en een volledige heupprothese gekregen. Lopen gaat nog niet soepel en ik leun op een wandelstaf. Elke dag loop ik via de Wolvenvallei naar het meer van Forge Neuve om zo mijn lichaam weer in conditie te krijgen. Af en toe pauzeren en leunen op mijn staf wanneer het even te zwaar valt. Op zo'n rustmoment hoor ik mijn naam roepen vanuit het bos. Er is alleen niemand te zien. Het kwam uit het bos. Door het struikgewas heen zoek ik nieuwsgierig naar de oorsprong van de roep. Zo kom ik bij een rots terecht die volledig groen begroeid is vol varens en mos. Ik zie dat de rots een ongewone vorm heeft, kom naderbij en onderzoek het. Onder de varens en het mos tref ik in het midden van de rots een uitgehouwen vorm aan. Het is een altaar. Bovenop de rots prijkt een smeedijzeren kruis. Een vergeten christelijk altaar dat geen functie meer heeft. Als rots nagenoeg onzichtbaar vanaf het bospad door de bomen en struiken langs het pad en rond de rots. Als altaar onherkenbaar door de begroeiing op de rots. De nis waarin ooit een beeld heeft gestaan is leeg en verlaten. Hierheen ben ik geroepen, om dit te vinden. Mijn laatste avond hier plaats ik waxinelichtjes op de zuilen aan weerszijden van de nis en steek ze aan. Ter ere van de goddelijke vrouwelijke energie die ik hier voel.

In 2017 ben ik hier weer op vakantie en bezoek het altaar opnieuw. Niemand heeft het nog gevonden vermoedelijk, want nergens zie ik menselijke sporen, behalve de lege waxinelichtcups van afgelopen jaar die ik had achtergelaten. *"Open deze poort"*, klinkt er ineens. Een krachtige energie, die ik als de goddelijk vrouwelijke energie herken, trekt door me heen. Die ken ik maar al te goed want heb haar eerder in mijzelf toegelaten en ben er een relatie mee aangegaan. Het altaar is dus een poort voor de goddelijke vrouwelijke energie begrijp ik. Nu is het nog gesloten. Ik kan het openen. En zo klim ik op het altaar met het enige stuk gereedschap dat ik bij me heb, een kleine platte campingblikopener. Daarmee schraap ik urenlang het mos en de ander beplanting weg zodat het altaar vrij komt. Letters verschijnen boven en onder de nis: Notre-Dame du doux nid, Forge Neuve, 1942. Twee zuilen, één links en één rechts van de nis komen tevoorschijn en op het tafelgedeelte voor de nis is een vierkant uitgehouwen. Getuige de cementresten zat hierin vermoedelijk ooit een plaquette. De rest van de rots laat ik begroeid. Wanneer ik klaar ben en weer op de bosbodem sta kijk ik nog eens naar het altaar. 'Wat is nu je bedoeling', vraag ik. *"Zet me maar terug voor nu"*, klinkt er. Wat bedoelt ze, vraag ik me af en direct begrijp ik het. Het beeldje dat ooit in de nis heeft gestaan was een Maria beeldje. Die moet hier voorlopig weer een plek krijgen. 'Voor mij is dit niet nodig want ben al met je verbonden', zeg ik. 'Dan zal het wel voor de mensen bedoeld zijn die hier komen. Leid me maar naar een Mariabeeldje toe', laat ik haar op dat moment weten.

Terug op Ecolonie tref ik een vrouw aan die heel zorgzaam bloemetjes in kleine vaasjes schikt en ga met haar in gesprek. Ze koopt de vaasjes op brocantemarkten in de omgeving en fleurt zo heel Ecolonie op. Overall kun je haar vaasjes met bloemen tegenkomen. Ze waren me al opgevallen. 'Vanmiddag ga ik ook naar een brocantemarkt', zegt ze. 'Ik moet alleen nog even vervoer regelen'. Direct besepte ik dat dit een aanwijzing is van 'Haar' en zeg: 'Hier ben ik'. Ze begrijpt me eerst niet, maar al gauw is ze blij met mijn aanbod. We rijden naar een stadje een uur verderop. Bij het eerste kraampje liggen twee Mariabeelden te wachten tussen allerlei andere spullen. Eén heeft het juiste formaat. Een in een plastic vorm gegoten geschilderd gipsbeeld. Niet moeders mooiste beeltenis, maar daar gaat het niet om. 's Avonds zet ik het in het altaar en steek wederom waxinelichtjes aan. 'En nu', vraag ik de energie. *"De poort is geopend"* klinkt er. *"Dank je"*. Mijn werk is gedaan voor nu.

Vlak voor de zomer van 2019 word ik thuis geroepen door de energie. De grootse goddelijke vrouwelijke energie verlangt meer te kunnen stromen. Maria is veel te klein om die totaliteit door te kunnen laten. 'Zet me maar terug voor nu', was me in 2017 gezegd. Het 'voor nu' is voorbij. Een vriendin loopt omstreeks die tijd telkens tegen een Kuan Yin orakelkaartendek aan en daarbij komt mijn naam steeds in haar op. Ze laat het me weten en ik onderzoek wat dit te zeggen heeft. Kuan Yin is de oosterse godin die het goddelijke vrouwelijke verbeeldt. Zou zij in plaats van Maria in de nis moeten misschien? Ik vind geen geschikt beeldje van Kuan Yin voordat ik op vakantie ga. Ze zal er wel

in voorzien, zo vertrouwde ik, net als met het Mariabeeldje destijds. Wat ik daar in de nis moet zetten wordt me nog wel onthuld.

2017

Terug op Ecolonie in de zomer van 2019 bezoek ik het altaar. Tot mijn verbazing zie ik dat er een pad naar het altaar is kaalgelopen. Het Mariabeeldje heeft vele bezoekers getrokken. De rest van het altaar en een groot deel van de rots is nu geheel vrijgemaakt van mos en beplanting. Zo jammer dat laatste, want hoe mooi en respectvol had ik het altaar en de met haar vervlochten natuur daar achtergelaten. De naam van de maker van het altaar is nu wel tevoorschijn gekomen. Fagot Louis staat er op de rechter binnenzijkant. Louis Fagot zal hij wel heten, denk ik.

2019

Ik wil de goddelijke vrouwelijke energie vragen of het de bedoeling is hier een Kuan Yin beeldje neer te zetten, maar op het moment dat ik voor de rots sta ben ik haar naam kwijt. Dat is vreemd, net wist

ik het nog. Terug op het bospad weet ik het weer. Merkwaardig. Heeft het een reden misschien dat ik de naam bij het altaar niet meer weet? Ik neem de proef op de som en doe mijn best de naam vast te houden terwijl ik weer naar het altaar loop. Dan sta ik daar weer en is het blanco in mijn bovenkamer. Ik sta perplex. 'Oké', zeg ik haar, 'een oosterse godinnenbeeldje moet hier dus niet komen. Wat dacht je dan van Inanna, de Soemerische oppergodin uit de oudheid? Die dekt je lading ook wel aardig.' "Misschien", klinkt er weifelend. 'Nee dus', zeg ik haar, 'twijfel is geen ja. Geen oosters en geen archaisch godinnenbeeldje dus. Er moet een nieuw beeld komen, een westerse die past bij deze tijd'.

Kuan Yin

Inanna

Die nacht vertelt een droom me dat de Maria-energie zelf niet bij machte is haar beeld te veranderen. Ze is te beperkt en onvolwassen. Ik zie een lens die op een baarmoedermond aangebracht moet worden. Een ingreep van buitenaf is hiervoor nodig, zodat een andere projectie (beeltenis) hier geboren kan worden. Tijdens de wandeling langs het altaar zie ik in het voorbijgaan het hoofd van het Mariabeeldje veranderen in een doodskop. Even maar. Voldoende om me te doen realiseren dat de tijd van Maria als beeltenis van het goddelijke vrouwelijke voorbij is. Ook zie ik dat de nis in feite een grot is van waaruit de verdrongen goddelijke vrouwelijke energie naar boven komt en naar buiten treedt. Er hoeft niets in de nis. Er komt wat uit. In trance zie ik van binnenuit naar buiten en zie dat daar de hele wereld is. Dat is hieruit voortgekomen, de aarde en het leven. De nis is als de wereldyoni (vagina) waaruit dit alles wordt geboren.

Een volgende droom vertelt me dat ik in het altaar moet gaan beeldhouwen. Wat, dat weet ik op dat moment nog niet. Ik laat me leiden door 'Haar'. In het atelier op Ecolonie vraag ik of ik steenbeitels mag lenen. Dat mag niet. Ook in de steden rondom vind ik ze niet. Toch word ik aangedreven direct naar het altaar toe te rijden. Op zo'n 200 meter van de parkeerplaats vlak bij Forge Neuve is het altaar in de rots te vinden in het bos. Wanneer ik geparkeerd heb vraag ik mij af wat ik hier nu in hemelsnaam moet zonder beitels. Ik heb wel een gereedschapskist in de achterbak maar daar zit nauwelijks enig gereedschap in momenteel. Als ik voor de zekerheid toch even kijk vind ik een staafje ijzer, twee imbusleuteltjes, een hamer en warempel een korte dikke steenbeitel om stenen uit gemetselde muren los te tikken. Te grof voor het fijnere werk, denk ik nog. Daarmee ga ik naar het altaar en vraag me af wat ik ermee moet. Ik heb moeite het 'auteursrecht' van de maker van het altaar te schenden. Zelf heb ik ook eens een monoliet gebeeldhouwd in Drenthe. Ik zou het erg vinden wanneer iemand de symbolen, die ik daar in jaren uit de steen houde en die een grootse lading dragen, zomaar overschreef. Dan zie ik de vierkant in het liggend gedeelte. Er zitten nog cementresten waar ooit een plaquette in vastzat. Die resten tik ik er zo wie zo uit, besluit ik en begin. Al gauw is het los en veeg ik de uitgehouwen vierkant schoon. Iets onder het midden is nu een holte zichtbaar geworden. Ik kijk ernaar en opeens zie ik wat hier wil zijn. Een yonivorm die ook op een vlam en een druppel lijkt. Dat

moet ik hier maken. Het is voor mij acceptabel dat in de uitgediepte vierkant te maken. Wil men het niet, dan giet je er zo weer cement overheen en is het onzichtbaar. Ik grif de vorm er ruwweg in met de beitel en begin. Uren later is het werk al aardig gevorderd want de steen is tamelijk zacht. Ik ben keiharde gewend van een beeldhouwwerk in de Drentse bossen. De daarop volgende dagen werk ik het gestaag bij. Voor in de holte van de yoni koop ik een spekstenen waxinelicht houder met kaarsje en plaats het erin. De beeltenis in het altaar heeft een grote relatie met de hindoeïstische yoni en lingam beeltenis zie ik dan en dezelfde betekenis.

Lingam – Yoni steen

Terug op Ecolonie bekijk ik de stukken hout die ik verzameld heb om te gaan bewerken. Eén is een stukje verweerde plank dat ik in de beek vond. Opeens word ik getroffen door de vorm van de noest in het midden. Het is dezelfde vorm als de yoni/vlam/druppel die ik in het altaar heb gemaakt. Kwam het me al onder ogen voordat ik er bewust van was wat ik zou gaan beeldhouwen. Nu begrijp ik ook mijn fascinatie voor dit onooglijk verweerde stukje hout. Het lag al in mijn voorbewuste geactiveerd deze vorm. Ik neem het in mijn handen, glimlach en dank het mysterie dat het mij op het pad heeft gebracht van dit stuk hout zodat ik onbewust al de vorm in mij op zou nemen die in het altaar gebeeldhouwd wilde worden. De Kuan Yin orakelkaart 17 vertelde het al eerder: 'Let op de signalen van de natuur'.

Die nacht word ik wakker. De grootse energie kan nog steeds niet volledig zijn, voel ik. Het gehele proces gaat door mij heen, wat me nogal in beslag neemt en mijn eigen energie verdringt. Nu duwt het me uit mijn slaap en ik ga ermee in gesprek. Het wil zich onderscheiden van het christelijke mannelijke godsbeeld dat geestelijk georiënteerd is. Mijmerend kom ik bij wat Jezus over zichzelf zei: 'Ik ben het licht der wereld'. "En ik ben het leven", klinkt er ineens als reactie in mijn tent. Ja, dat is ze. Het goddelijk vrouwelijke is het Leven. Dat moet ik voorop het altaar beeldhouwen. Erboven staat: Notre-dame du doux nid Forge Neuve (Onze vrouwe van het zachte nest 'de nieuwe smidse'). Voorop komt er nu bij te staan: Je Suis La Vie (Ik ben het Leven). Door het sterk verweerde gesteente en mijn veel te grote beitel komt het er niet zo mooi uitgelijnd op te staan. Maar zoals een visioen me eens zei over de kwaliteit van de afwerking van een groots beeldhouwwerk: 'Groots? Het idee is groots. De afwerking is niet van belang.' Ik was aanvankelijk van plan nog drie zinnen in het Frans in het altaar te beeldhouwen: *De god is het licht; de godin is het leven. Lichtend Leven*. Daar heb ik van afgezien. Het is teveel voor hier. Dit altaar gaat niet over de hieros gamos van beide polen van het goddelijke. Het gaat over het eerherstel van het goddelijk vrouwelijke dat haar rechtmatige plaats in het bewustzijn der mensen terug claimt, opdat de Nieuwe Tijd er één zal zijn waarin het mannelijke en vrouwelijke goddelijke gelijkwaardig aan elkaar zullen zijn en in onderlinge afstemming 'regeren'. Zo'n transformatie zal een enorm effect hebben op de huidige paradigma's van waaruit wij het leven vorm geven. Dat is de kern van de transitieperiode waarin de mensheid nu zit. Mijn poging in trance met Louis Fagot in gesprek te komen, verderop in het traject bracht wel de bevestiging van de ultieme waarheid van deze cursieve zinnen.

Ik ben het leven

Wanneer ook dit is gedaan doe ik een paar stappen terug, bekijk mijn werk en voel dat het klopt zo. Maar wat niet klopt is dat die grootse energie nog steeds niet vrijelijk kan stromen hier. Wat is dat toch, vraag ik me af. Op dat moment valt mijn blik op het Mariabeeld. Dat is het. Dit beeldje is als een flessenhals waar slechts een dun stroompje gefilterde energie doorheen kan. 'Jij bent de stop op de fles', zeg ik haar. 'Jij bent de lens die vervangen moet worden. Het is tijd je weg te halen'. Ik klim op het altaar en neem Maria uit de nis. 'Wat moet er met je gedaan worden', vraag ik me hardop af. Dan weet ik het. Ik moet haar ritueel verzinken in het meer. En zo doe ik. Ik zoek bloemen bijeen, bedank haar voor de rol die ze heeft vervuld de afgelopen millennia en verzink haar ritueel in het meer dat symbool staat voor het onbewuste, waarin ze wordt opgenomen en als aspect van het totale goddelijk vrouwelijke terug mag keren. Zo klopt het. Er is rust. De nis die nu leeg is staart me aan. Een vacuüm dat ik ook door mijzelf voel heentrekken.

*Vacuüm van de lege nis**Meer van Verzinking*

Nog heb ik geen rust gevonden hierdoor en blijf ik verbonden met wat er energetisch hier en in de wereld aan de hand is: *Het goddelijk vrouwelijke claimt haar rechtmatige plaats terug als gelijkwaardig aspect aan het mannelijk goddelijke. De koningin bestijgt haar troon naast haar gemaal. De bedoeling is dat ze gezamenlijk gelijkwaardig en verbonden in harmonie en aanvulling regeren.* Elke eenzijdigheid, mannelijk of vrouwelijk, brengt per definitie onvolledigheid en disharmonie in de wereld. Terug bij het altaar kijk ik wat de hindernissen nog zijn voor de Koningin om haar troon te bestijgen. Twee dingen zijn het op deze plek: de christelijke traditie (verbeeld door het christelijke kruis op het altaar) en het auteursrecht van Fagot Louis.

Louis Fagot

Kan ik van het Christelijk kruis een Zonnekruis laten maken misschien, door een smid uit de omgeving? Het Zonnekruis is een gelijkbenig kruis met een cirkel eromheen. De cirkel vertegenwoordigt het goddelijke, de totaliteit en oneindigheid. In het kruis vertegenwoordigt de verticale lijn het spiritueel leven: de hoogten en de diepten van het geestelijke, de verbindingslijn tussen hemel en aarde, de geestelijke en de materiele wereld. In het midden wordt deze lijn gekruist door een horizontale lijn die het leven in het hier en nu vertegenwoordigt, ons fysieke leven. Het kruispunt van beide lijnen symboliseert de wereldas, het punt waar het om draait in jezelf. Psychologisch gezien is dat het punt waarop je bewustzijn in verbinding is met het Zelf (je essentie, het goddelijke in de mens). Het mannelijke en vrouwelijke zijn hier verenigd. Vanuit dit centrum, je ziel, ben je in verbinding met het grootse mysterie. Van hieruit leven is Lichtend Leven. Toch voel ik dat her kruis niet voor deze vakantie is. Het overwinning van de Christelijke traditie is niet voor nu en niet voor mij alleen om te doen, want vergt een breder een krachtiger gedragen stroom. Er zijn meer bezielen nodig voor deze kentering. De ervaring leert me dat ieder mens die een inzicht heeft direct een verandering veroorzaakt in het universele energieveld, waardoor dit inzicht, overal waar de omstandigheden gunstig zijn, in anderen doorbreekt. Zo verspreidt het zich, op weg naar de kentering.

Zonnekruis

De tweede barrière is kleiner van stuk. Ik zoek Louis Fagot te spreken om te ontdekken of ik zijn toestemming kan krijgen zijn werk te 'overschrijven'. Ik vind hem niet op het kerkhof in Hennezel. Die avond ga ik in de steencirkel op de Zilverweide in trance en vraag hem aan mij te verschijnen voor een gesprek. Ik zit er uren. Hij komt niet. Wel zie ik hoe een stroom water over de rots naar het altaar loopt, daar overheen loopt als in een getrapte waterval en hoe de stroom haar weg vervolgt naar de beek die in het meer bij Forge Neuve uitkomt. Het toont me dat de poort zich volledig zal openen in de

toekomst en dat het over het altaar heen zal gaan stromen. De poort was geopend met Maria en zal zich vanaf nu verbreden.

Een verfijnde kroon verschijnt in de trance. Het bestaat uit twee vleugels en is bezet met diamanten. Het verhaalt over iets alles overtreffends, het mooiste en belangrijkste dat er is, een zeer indrukwekkend hoogtepunt. Vleugels staan symbool voor onder goddelijke bescherming en leiding. Diamant komt van het woord 'adamas' wat 'onverslaanbaar' betekent. Het is een symbool voor zuiverheid. In Tibet staat het voor de onveranderlijke en alles overwinnende spirituele verlichting. Zo'n kroon op een mens geeft aan dat deze mens verlicht is en onder goddelijke bescherming staat. Het vertelt me dat het werk dat ik hier heb gedaan aan het altaar leidt tot de vereniging van de mannelijke en vrouwelijke goddelijke energie in een hieros gamos (heilig huwelijk). Dit is het ultieme goddelijke dat bereikbaar is voor de mens. Het is de kroon op ieders persoonlijke ontwikkelingsreis. Dat de kroon in de context van mijn altaarwerk aan me verschijnt vertelt me ook dat het klopt wat ik hier doe en dat het goed is. Meer rechtvaardiging heb ik niet nodig.

Dit verhaal is niet ten einde. Dagelijks wordt het hier en overal te wereld voortgeschreven. Maria is opgegaan in haar grootse oorsprong die op weg is naar haar troon aan de zijde van haar gemaal. Elke dag een stapje verder. De eerste transformatie van een vrouw die op Ecolonie verblijft vindt al plaats wanneer ik er nog ben. Een vrouw in emotionele nood doet een ritueel bij het altaar waarbij ze varen en klaverblaadjes om de yoni beeltenis in het altaar legt. Net zoals Maria te beknellend was voor de totaliteit van de goddelijke vrouwelijke energie, werpt zij de volgende dag haar oude beknellende naam van zich af en neemt een ruimere nieuwe aan, zodat eindelijk haar energie ten volle kan stromen en ze kan leven wie ze is. Zij heeft haar troon al opgeëist.

Ritueelresten

Het is tijd dit verhaal openbaar te maken, opdat de poort zich verder opent en ze in het hier en nu kan zijn. Wat de consequenties voor mij persoonlijk ook mogen wezen. Had ik dit niet gedaan dan was het via iemand anders wel gebeurd, want rijp is de tijd. Ze breekt zo wie zo wel door naar buiten. Is het niet ook via mij, dan wel via jou. 'Ze' wil zich manifesteren, voor in de Nieuwe Tijd.

Mijn naam is Jacques Caron, Nahemané mijn wezen.
Als mysticus stel ik me beschikbaar aan het mysterie.
Leg fundamenten voor de Nieuwe Tijd.

Ik ben in een gebouw in een zaal met veel mensen. Er wordt iets verteld. Daarna sta ik op en laat mijn licht erop schijnen. Dat is heel anders dan wat ze net te horen hebben gekregen. Ik heb geen belangen, bekleed geen positie tussen deze mensen. Mijn intenties zijn hen te vertellen dat het anders is dan hen gezegd is door de groep die hier de leiding heeft.

Het is pauze of voorbij. Ik ben in de grote hal. Er zijn hier zitjes en hoekjes. Overal zijn groepjes mensen met elkaar in gesprek over wat ze te horen hebben gekregen. Ik zit ergens alleen tussen deze mensen in en voel me senang in mezelf. Een groep van zo'n acht vrouwen komt naar me toe en gaat bij me zitten. Ze zeggen dat ze hun aanvoerder hebben verlaten. Die had het bij het verkeerde eind. Ze gaan niet meer mee in diens visie en willen zich bij mij aansluiten. Mijn verhaal heeft ze de ogen geopend. Mijn visie en manier van zijn spreekt ze aan. Of ik niet hun aanvoerder wil zijn vanaf nu.

Ik ben verrast. Dat zag ik niet aankomen, noch was het mijn intentie. Kan ik dit wel? Wil ik dit wel? Ik kan dit zeker. Mijn werk- en levenservaring als leraar, begeleider, leider, therapeut en mysticus maakt dat dit geen probleem is. Maar wil ik het ook? Ik trek me even terug in de zaal om me daarop te bezinnen. Ook hier staan overal mensen met elkaar na te praten en te socialiseren.

Ik krijg geen tijd me met mijn vraag bezig te houden. Er gaat een signaal en iedereen gaat weer zitten. Het verrast me en ik zie dat ik opeens de enige ben die nog staat zo vlak voor het podium. Blijkbaar word ik gepresenteerd als nieuwe aanvoerder en moet ik me nu voorstellen. Ik vertel mijn naam Jacques en dat ik leerkracht ben geweest. Verder kom ik in eerste instantie niet, want uit de zaal roept iemand wat daar nou zo bijzonder aan is. Ik voel geen behoefte me groter en belangrijker voor te doen dan wie ik als mens ben. De rollen die ik allemaal heb gespeeld in mijn leven en wat voor ervaring ik daarin heb, doen er niet toe.

Ik ben Jacques. Dat zegt alles.

Betekenis

Het is de 16^e wanneer ik deze droom eindelijk uitschrijf. Mijn geliefde en ik zijn in Ecolonie. We zijn de tweede dag bij het altaar geweest in het bos. Er is hier veel veranderd sinds vorig jaar. Een Ecolonie bordje wijst je vanaf het bospad naar het altaar. Rondom zijn alle struiken en bomen weggezaagd. Rondom zijn rechtopstaande boomstammen geplaatst. Ze doen dienst als zitplaats voor groepsrituelen die hier worden gehouden, het bosaltaar (zo wordt het nu op Ecolonie genoemd) is opgenomen in een krachtplekken route van Ecolonie en 'last but not least', er is een nieuw Mariabeeldje in de nis geplaatst met het kindje Jezus in de arm. Vastgemetseld. Mooi wit en fijntjes dit beeldje i.t.t. tot het beeldje dat ik er vorig jaar uit heb verwijderd. Het is een soort cultplek geworden. Jammer dat Maria teruggezet is hier. Dat wilde het goddelijk vrouwelijke nu juist niet. Er hoorde niets in de nis, want er komt iets uit. De natuur, het leven zelf is wat er uit het goddelijk vrouwelijke wordt geboren. De nis is als de yoni van het goddelijke vrouwelijke, haar scheppingsmond, zo zou je kunnen zeggen.

Maar goed, als men er dan nog niet aan toe is dit te omarmen (ze hebben er ook nog geen weet van eigenlijk), dan is dit een mooi beeldje. Een veel te beperkt beeldje van wat het goddelijk vrouwelijke is, want verkleind tot menselijke maat en tot alleen de verzorgende, koesterende, liefhebbende vrouwelijke rol die slechts een beperkt deel van Haar is. Mijn vriendin, zegt dat ze er Isis in ziet met Horus in de arm. Dat komt al dichterbij in de buurt: *godin Isis als beeld voor het vrouwelijk goddelijke dat Horus voortbrengt als beeld van de mens die het goddelijke in zichzelf heeft verwezenlijkt. In die zin zijn wij allen kinderen van Isis en zijn wij allen op weg naar de verwezenlijking van het goddelijke dat in ons huist.* Isis en Horus hebben model gestaan voor Maria en het kindje Jezus in de arm. Door patriarchale overheersing is dit t.z.t. in de monotheïstische religies verworden tot een menselijke Maria die een godenzoon Jezus heeft voorgebracht. Al zie ik de nis het liefst leeg om bovenstaande redenen, met Isis en Horus in de nis kan ik leven, maar dan moet het wel duidelijk zijn waar ze voor staan. Isis als vertegenwoordigster van de goddelijke vrouwelijke energie, de goddelijke yoni, waaruit Horus wordt

geboren. Jij, ik en iedereen die het goddelijke in zichzelf verwerkelijkt. Dat is de essentie van ons leven: de godsvonk in onszelf realiseren, zodat het als licht de wereld inschijnt. Wij mensen zijn het die het goddelijke in ons manifest maken en in dit aardse leven brengen. Zowel dat wat wij mannelijke aspecten noemen, als dat wat wij vrouwelijke aspecten noemen. De onnatuurlijke scheiding die in de historie van de mensheid hierin is aangebracht ten faveure van de mannelijke aspecten is het die de huidige toestand in de wereld heeft voorgebracht. Minachting voor de natuur en misbruik ervan uit eigenbelang, minderwaardig achten van de vrouwelijke aspecten, de wereld zien als eigendom waar je mee kunt doen en laten wat je wilt, de ervaring van afgescheidenheid van natuur, medemens en het mysterie, dominant dwingend gedrag. Het is tijd dat dit verhaal wordt verteld. Je voelt op je klompen aan dat het verhaal klopt, want je maakt er zelf deel van uit. Het verhaal leeft in jou. Je hoeft alleen maar in jezelf te keren, de verbinding met het mysterie te voelen en je bent in het verhaal.

Dit is waar de droom over gaat. Dit is het verhaal dat verteld wil zijn en wat ik vertel in de droom. Dit is het verhaal waar behoefte aan is, wat de mensen en daarmee de wereld heelt. In de droom doe ik dit verhaal wanneer het oude verhaal of een onbegrepen nieuw geconstrueerde als waarheid wordt neergezet. 'Wie ben jij dan wel', vraagt iemand uit het publiek. Ik ben Jacques, gewoon Jacques. Nahemaneh is mijn wezen. Die naam werd mij door het mysterie als titel gegeven, omdat ik zowel de mannelijk als de vrouwelijk betitelde aspecten gelijkwaardig in mezelf verenig. Ik leef Nahemaneh. Wat ik uiterlijk heb gedaan in mijn leven doet er niet toe. Het gaat erom of, en in welke mate je het goddelijke in jezelf hebt verwezenlijkt. Het gaat erom de 'Horus' te worden die je van binnen al bent. Kind van Vader Geest en Moeder Aarde, gelijkwaardig verenigd in één.

In de droom wil mijn gehoor me aanvoerder maken. Daar heb ik persoonlijk geen behoefte aan. Met alle liefde verspreid ik dit verhaal, maar laat het mysterie je aanvoeren, zoals het ook mij aanvoert. Een mens is daar altijd te klein voor. Bovendien maak je je ondergeschikt aan een ander hierdoor. Het is niet de bedoeling dat je dienaar wordt van een ander. Het is de bedoeling dat je je eigenheid, zelfstandigheid en vrijheid behoudt. Ga een relatie aan met het mysterie. In die verbinding ontvouwt zich je weg met elke stap die je zet.

Word wie je bent,
Die je altijd al was,
Maar nog niet zo goed kent.